

**Intervenció de Joan Carles Gallego, secretari general de
CCOO de Catalunya, en l'acte de comiat a Simón Rosado (12-10-2010)**

Teresa, família, amics, amigues.

Per CCOO de Catalunya Simón és i seguirà sent un referent sindical, i per a molts i moltes és un d'aquells imprescindibles a qui podies recórrer quan havies d'entomar algun conflicte. Era una persona estimada, perquè qualitat humana i qualitat sindical anaven de la mà. Tot ahir vaig sentir les veus d'estima i d'apreci, que ens arribaven des dels diferents àmbits de la societat, de la política, del món empresarial, del món social, del món sindical, de les institucions i, clar, del sindicat, de les organitzacions de l'estat espanyol i de tants i tants companys i companyes que han viscut amb en Simón conflictes i esperances.

CCOO hem volgut definir a Simón com un dels nostres dirigents històrics. Perquè poques coses del que som, com a sindicat, com a país, no s'expliquen sense entendre el paper que Simón, i molta altra gent com ell, han jugat en aquest país. Com la tossuderia i la capacitat d'establir xarxes i complicitats i convertir-les en organització, han permès fer avançar les coses, potser ni tan ràpid ni tan lluny com ell voldria, però el suficient per sentir-se satisfet. Sentirem el buit que deixa, però l'omplirem amb parts d'aquell estil que ens ha transmès.

En Simón és conegut i reconegut en la política, entre els sectors empresarials i en els moviments socials. Així ho hem testimoniats amb les múltiples mostres de condol rebudes.

Ell, que ha estat situat clarament sempre a l'esquerra, home del PSUC i Iniciativa, al costat de la transformació, del compromís amb la part més feble de la societat, s'ha guanyat també el respecte de tot l'arc polític quan li reconeixen la capacitat de no prejudicar adjectius o colors, sinó de reclamar accions concretes, polítiques clares, respostes al servei d'uns interessos determinats.

Ell, que ha estat veu dels treballadors i les treballadores en tants i tants conflictes, en tantes i tantes negociacions, on no ha cedit ni una engruna de l'interès col·lectiu de qui representava, s'ha guanyat l'estima de sectors empresarials que li reconeixen la seva qualitat de sindicalista, la capacitat de nedar en tot conflicte, de ser dur i alhora flexible, com el bambú, diuen, fins a trobar la sortida concreta que pot sumar interessos.

Ell que ha estat la imatge del sindicat, de CCOO, en qualsevol lloc on fos present, ha estat capaç de guanyar-se la complicitat de tantes i tantes organitzacions socials que han vist que per fer avançar les coses cal sumar i sumar més que dividir i li han reconegut la capacitat per diferenciar l'essencial de l'anecdòtic.

Hem volgut definir en Simón com a gran persona i gran sindicalista. Però estem convençuts que de ben segur que cadascú podreu trobar allò que us

identifiqui més amb el vostre Simón. S'han dit moltes coses d'en Simón, pragmàtic, dur, cordial, sorneguer, omnipresent, tendre, generós, tímid, líder, fort, company i més, segur, on poder triar. Per CCOO de Catalunya Simón és gran persona i gran sindicalista.

Una gran persona, que sempre hi era. Difícilment podíem dir d'ell allò de "*no está ni se le espera*", ja que si hi havia *lío* ell de ben segur que hi era i si es *liava* molt de ben segur que hi trobava el *deslliurador*. Gran persona perquè era amic dels seus amics, company dels seus companys. Parlava poc d'ell, però era fàcil saber com es trobava, no enganyava. Despistat, sí, però sempre sabia on estava.

Un gran sindicalista. D'aquella estirp d'obriers del metall, de treballadors de la indústria, que porten dins seu la cultura sindical, la de la col·laboració, la cooperació, la de la gestió del conflicte, la de la negociació i l'acord. Una cultura sindical que ha travessat els diferents sectors sindicals, de la indústria als serveis, del privat al públic. Quantes iniciatives sindicals, quants convenis, quantes vagues, han tingut en Simón un bon acompanyant. D'un Simón que ha dedicat temps, capacitat, sentiments, bona part de la seva vida a CCOO.

Ja fa anys que vaig conèixer al Simón, potser molts anys, quan la distància entre el sindicat i la política era més curta i menys enrevessada, quan la lluita per la justícia social era la lluita per la llibertat política, quan podies tancar les festes conscient que a l'endemà el cos aguanta, quan l'aposta per construir la independència sindical ens unia, quan fer créixer aquest sindicat que avui és la CONC era una prioritat per defensar millor els interessos dels treballadors i treballadores. I durant tots aquests anys he compartit coses amb ell, com tots els que esteu ací, no tantes com la Teresa, que ho ha compartit tot, especialment el pas dels anys amb l'estima de qui creix junt.

I compartint tantes coses hem après molt d'en Simón. Hem après també que hem de continuar el combat per l'emancipació. El meu darrer record és d'aquest dissabte, quan sortíem de Via Laietana per a trobar-nos amb la marxa contra l'atur, en Ramón també hi era, quan es treu la camisa i es posa la samarreta de la marxa, agafa les banderes i ens diu, "*vamos pa' allá*" i Via Laietana amunt cap a Urquinaona, on entre somriures i encaixades -!!! Simón coneix tothom ¡¡¡- es va sumar a una lluita més, una d'aquelles en què era necessari ser-hi, d'aquelles en les que en Simón era imprescindible que hi fos.

Simón, gran persona, gran sindicalista, company, segueixes amb nosaltres.